

lægslov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 2, er der hjemlet Adgang til Oprettelse af Handelsretter i Retskredse udenfor København med Dommeren som Formand og 2 handelskyndige Medlemmer. I Slutningen af Stykket hedder det: »Handelsretten kan beklædes af Formanden alene i de Retsmøder, hvor der ikke foregaar Vidneafhøring eller Domsforhandling«. Denne Bestemmelse findes at være uheldig, da det ikke bør kunne staa i Dommerens Magt at unnlade at tilkalde de handelskyndige Mænd til Partsafhøringer eller Afhjemlinger, og det foreslaas derfor ved Ændringsforslag Nr. 2, at bemeldte § 20, 4. Stk., sidste Punktum ændres i Overensstemmelse med Retsplejelovens § 9, 6. Stk. in fine, jfr. § 338, 3. Stk.

Til Nr. 3.

Ændringsforslag Nr. 3 til § 3 gaar kun ud paa at rette en Unøjagtighed.

Til Nr. 5.

Efter Retsplejelovens § 158, 2det Stykke, skal, hvis en Forkyndelse ikke er sket for vedkommende personlig, ikke blot Originaleksemplaret af Udfærdigelsen, men tillige den Genpart, der skal afleveres til den, for hvem Forkyndelsen sker, forsynes med en Paategning, som indeholder fornøden Angivelse af den Dag og Time, paa hvilken, det Sted, hvor, og de Personer, for hvem Forkyndelsen er sket. Dette føles som en stor Besværlighed for Stævningmændene, idet det ofte frembyder Vanskeligheder under Forkyndelsen at forsyne Genparten med den nævnte Paategning. Da Hensynet til, at den, hvem noget forkyndes eller meddeles, skal erholde tilstrækkelig Oplysning, endvidere synes fuldt fyldestgjort, naar blot det ved Forkyndelsen afleverede Eksemplar af Udfærdigelsen forsynes med Paategning om, at og naar Forkyndelse er sket ved en med Navn og Stilling angiven Stævningssmand, foreslaar man ved Ændringsforslag Nr. 5 en hertil sigtende Ændring i den nævnte Lovbestemmelse.

Til Nr. 6.

Ændringsforslag Nr. 6, der skyldes en Henvendelse fra Præsidenten for Sø- og Handelsretten, gaar ud paa at udvide denne Rets Kompetence til, ligesom efter Sø- og Handelsretslovens § 20, Nr. 2, at omfatte Sager mod en handlende, der har Etablissemnt i København, i Anledning af Retshandler, som staar i Forbindelse

med den Handelsnæring, han driver dér, om han end har Bopæl udenfor København.

Til Nr. 7, 8, 9 og 11.

Medens Kommissionsudkastet af 1877 til Lov om den borgerlige Retspleje bibeholdt den hidtil gældende Ordning, hvorefter Edsdomme affattedes alternativt, men var appellable og eksigible, har Retsplejeloven i Overensstemmelse med Kommissionsudkastet af 1899 indført den Ordning, at Edsdommen kun er en foreløbig Dom, der ikke kan fuldbyrdes eller paaankes, og at Fuldbyrdelsesfrist og Ankefrist regnes fra den endelige Dom.

Den nye Ordning lider af en meget væsentlig Mangel. Ved Overvejelsen af, i hvilket Omfang Partsed bør tilstedes, maa — saavel af processuelle Grunde som af Hensyn til Edens Hellighed — den Betragtning formentlig sættes i allerførste Række, at Partsed kun bør anvendes som det yderste Nødmiddel til Afgørelse af en Retstvist, et Mittel, som man ikke bør ty til, førend alle de sædvanlige processuelle Muligheder for Sagens Afgørelse paa andet Grundlag er udtømte. Det synes derfor yderst uheldigt, at Retsplejeloven har afskaaret Adgangen til Appel af Edsdomme og derved aabner Mulighed for, at Ankeretten *efter* Edens Aflæggelse — være sig paa Grund af nye Oplysninger eller en afvigende Bedømmelse af de allerede for Underinstansen foreliggende Beviser — *enten* pure dømmer eller frifinder *eller* paalægger eller tilsteder Modparten Ed. I *første* Tilfælde vil under alle Omstændigheder Udfaldet blive, at der er aflagt en overflødig Partsed, og hvis Dommen i Ankesagen gaar imod den, som har aflagt Partseden, vil denne lettelig i det almindelige Omdømme i sin Kreds komme til at staa, som om han af Ankeretten er stemplet som havende aflagt falsk Ed. I *sidste* Tilfælde fremkommer der det, som det synes, meget anstødelige Forhold, at der aflægges to Partseder, af hvilke den ene maa være urigtig (og i Regelen bevidst urigtig), og dette gælder særlig i Alimentionssagerne, der udgør det langt overvejende Antal af Edssager, og hvor Partseden for begge Parters Vedkommende angaar det samme, dem begge bekendte Faktum.

Retsplejelovens Ordning er ogsaa i den Henseende forkastelig, at den i de Tilfælde, hvor Underinstansen har valgt Afgørelse ved Partsed, faktisk lægger Baand